

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 156.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939435600/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

blev modtaget, og min barnagtige Forfængelighed over at blive hilset og hædret som den lille Frøken af de gamle Koner, var ikke saa stor som min Tilfredshed, naar de Smaae i Legens Tunnel sagde »du« og »Tyra« til mig, hvilket var dem strengt forbudt af deres Mødre. Naar jeg da, varm af Bevægelse, og straalende af Munterhed, kom tilbage til mit Hjem, kunde selv Fader undertiden betragte mig med Velbehag, og sige til Moder: »Jeg troer du har Ret! vor lille Tyra kan nok blive en smuk Pige, naar hun udvikler sig.« Han var langt fra at ane, hvor hans Datter fik den Udvikling, der var hende saa fordeelagtig.

Det varede imidlertid ikke længe, før mine Udflugter til Bønderfolkenes lave Regioner, blev opdagede af min Moder, der langtfra at regne mig min simple Smag til Last, udlagde alt paa den bedste Maade, som en Yttring af min originale og ædelmodige Natur, men som en uhensigtsmæssig og upassende Yttring deraf, der maatte forebygges for Fremtiden. Med Kjærtegn og venlige Ord meddeelte hun mig det bestemte Forbud, aldrig, naar jeg var overladt til mig selv, at gaae udenfor Granhækken, der adskilte vor Lystskov fra Markerne omkring Landsbyen. »Men for at Du skal see, at jeg ingen Udgiit skyer, naar Taler er om mine Børns Fornøielse, forærer jeg dig denne Sum Penge, som du har fri Raadighed over og kan lade Tjeneren uddele efter din egen Anvisning blandt dine Fattige i Landsbyen.« Min Glæde over denne uventede Rigdom blev betydelig forundsket ved den Maade, hvorpaa den blev mig givet – jeg havde heller seet Moder selv uddele Pengene blandt de Fattige, eller sende Tjeneren – og det krænkede mig at høre mine Venner omtale som »mine Fattige.« Jeg sagde med Taarer i Øinene: »Det vilde fornøie mig mere, selv at bringe dem Pengene!« Men Moder svarede i en utaalmodig Tone: »Du er et godt Barn, men Du forstaaer ikke, hvad der er passende! og det kan Du være vis paa, at den Fornøielse ikke er, som din Moder nægter dig!« – »Men det fornøier ogsaa *dem*, at jeg kommer selv! Hans Tjener kan dog ikke lege Røver iaften i mit Sted!« vedblev jeg med al et forkjælet Barns Udholdenhed. Med comisk Forfærdelse udbrod hun: »Da forsikrer jeg dig, at det vilde passe sig bedre for ham end for dig! Nu taler vi ikke et Ord mere om den Sag, Tyra – det gaaer ikke an!« – Moder afslog os aldrig noget med Vrede, eller viste vor Paatræn-

genhed uvenligt tilbage; men naar hun havde sagt dette afgjørende: det gaaer ikke an! saa vidste vi, at Dommen var falden, og at intet Kunstgreb eller Smigrerie mere kunde tilvende os hendes Opmærksomhed for den saaledes affærdigede Bøn.

Jeg tog mig dette Forbud meget nær; hver Dag gik jeg bedrøvet frem og tilbage ved Granhækken og kastede længselsfulde Blikke udover den til mit forjættede Land – det var den første Skranke paa min Veil! Men snart forarsagede et nyt Optrin min Moder ny Angst, og mig den Sorg at blive taget i endnu sikkrere Forvaring. En Dag, da jeg traf den gamle Lugekone i Haven, saae jeg til min store Sorg at hun var bleg og forgrædt; paa mine bekymrede Spørgsmaal svarede hun mig, at hendes lille Sønnedatter var bleven syg, at hun ingen Penge havde til at kjøbe Medicin, og ikke engang Sengklæder nok til at holde hende varm. Jeg lovede at skaffe Hjælp og fløi op i Huset for at søge Moder; hun havde rigtignok Dagen før paa min indstændige Anmodning foræret mig en betydelig Sum, til en Familie, hvis Børn jeg havde leget med, men jeg var bestemt paa, ikke at slippe hende før hun gav mig Penge til Lugekone. Det var det uheldigste Øieblik for mig! Vi vare inviterede til stor Maskerade, hvor Moder skulde være Alfedronningen og Clara og jeg Alfer i hendes Følge. – Kammerjomfruen søgte mig just for at prøve Vingerne paa mig. Moder stod i al sin straalende Skjønhed foran Speilet med Slør og Krone, Clara dansede omkring hende som baaret af de lette Florsvinger – og jeg maatte finde mig i, at man stillede mig paa en Stol og iførte mig mit Costume. Aldrig har en Alf havt et tungere Hjerte! Moder lo og snakkede med Kammerjomfruen om Dragterne, Clara sang saa Stuen gjenlød deraf – det var mig umuligt at blive hørt. I dette Øieblik kom en Visite meget beleiligt; det var Baronesse N*, min Gudmoder, der overrøste mig med Kjørttegn og tog mig paa Skjødet. Mens jeg sad og betragtede de kostbare Armbaand, der i snesevis bedækkede hendes hvide Arme, foer en Tanke mig pludselig gennem Hovedet. »Vil Du forære mig den smukkeste af dine Ringe?« spurgte jeg pludselig, idet jeg stirrede hende ind i Ansigtet. Moder vilde slaae min upassende Begjæring hen i Spøg, men Baronessen tog Armbaandet, der var besat med Diamanter, af, og spændte det om min Arm. »Er det Alvor?« spurgte jeg spændt. »Javist, min lille Guddatter skal ikke